Redacţiunea, Administraţiunea şi Tipografia:
BRAŞOVŬ, piaţa mare Nr. 22.
Scrisorĭ nefrancate nu se primescŭ, Manuscripte nu se retrimitŭ!
Birourile de anunciurĭ:
Braşovŭ, piaţa mare Nr. 22.
Inserate mai primescŭ în **Viena:** *Rudolf Mosse, Haasenstein & Vogler (Otto Maas), Heinrich Schalek, Alois Herndl, M. Dukes, A. Oppelik, J. Danneberg*; în **Budapesta:** *A. V. Goldberger, Anton Mezei, Eckstein Bernat*; în **Frankfurt:** *G. L. Daube*; în **Hamburg:** *A. Steiner*.
Preţulŭ inserţiunilorŭ: o seriă garmondŭ pe o colónă 6 cr. şi 30 cr. timbru pentru o publicare. Publicărĭ mai dese după tarifă şi învoiélă.
Reclame pe pagina III-a o seriă 10 cr. v. a. séu 30 banĭ.

GAZETA TRANSILVANIEI.

ANULŬ LI.

„Gazeta" iese în fie-care ḑi.
Abonamente pentru Austro-Ungaria:
Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl.
Pentru România şi străinătate:
Pe unŭ anŭ 40 francĭ, pe şese lunĭ 20 francĭ, pe trei lunĭ 10 francĭ.
Se prenumeră la tóte oficiele postale din întru şi din afară şi la dd. colectorĭ.
Abonamentulŭ pentru Braşovŭ:
la administraţiune, piaţa mare Nr. 22, etagiulŭ I.: pe unŭ anŭ 10 fl., pe şése lunĭ 5 fl., pe trei lunĭ 2 fl. 50 cr. Cu dusulŭ în casă: Pe unŭ anŭ 12 fl., pe şése lunĭ 6 fl., pe trei lunĭ 3 fl. Unŭ esemplarŭ 5 cr. v. a. séu 15 banĭ.
Atâtŭ abonamentele câtŭ şi inserţiunile sunt a se plăti înainte.

Nr. 18. **Braşovŭ, Lunĭ, Marţĭ, 26 Ianuarie (7 Februarie)** **1888.**

Jubileulŭ de 50 de anĭ

alŭ

„GAZETEI TRANSILVANIEI".

Juculŭ superiorŭ, în Ianuarie 1888.

Deşi târḑiu, dér în mijloculŭ entusiasmului generalŭ provenitŭ din ocasiunea jubileului de 50 de anĭ alŭ „Gazetei," ca vechiu abonatŭ, şi mai vechiu cetitorŭ alŭ ei, nu potŭ sĕ nu participŭ cu lumea română la bucuria generală.

Meritulŭ tĕu e, după ḑisa Mântuitorului lumei, că naţiunea română la ivirea ta a fostŭ flămêndă, şi o-ai hrănitŭ, setósă, şi o-ai adăpatŭ, gólă, şi o-ai îmbrăcatŭ în alte blane, bolnavă, şi o-ai lecuitŭ, pe cei din temniţe i-ai cercatŭ.

Vin'o déră tu, binecuvêntată de naţiune, şi primesce recunoscinţa ce-ţĭ datoresce.

Meritezĭ acéstă recunoscinţă, pentru că luptĭ seriosŭ, cu bărbăţiă admirabilă, şi cu unŭ program precisŭ, dér nu şovăescĭ.....

Totŭ aşa decĭ până la isbêndă!

Nicolau Cosma, par. gr. c.

Braşovŭ, 25 Ianuarie 1888.

Încordarea dintre Rusia de-o parte şi Germania cu Austro-Ungaria de altă parte, care aḑĭ a luatŭ dimensiunĭ atâtŭ de ameninţătóre, se trage încă din anulŭ 1878, dela congresulŭ din Berlinŭ.

Tractatulŭ de alianţă germano-austriacŭ, ce l'au publicatŭ Vinerea trecută foile oficiale din Berlinŭ, Viena şi Peşta ne dă cea mai clară desluşire despre acéstă.

Rusia n'a fostŭ mulţămită cu resultatele congresului din Berlinŭ.

Pentru ce amŭ jertfitŭ noi unŭ miliardŭ de ruble şi viaţa a sute de mii de ostaşĭ? Nu cumva ca sĕ câştige Austro-Ungaria Bosnia şi Herţegovina şi sĕ ne respingă cu timpulŭ din peninsula balcanică cu ajutorulŭ Germaniei?

Aşa se întrebau după congresŭ Ruşii, căcĭ de mica acvisiţiune a celorŭ trei judeţe basarabane luate dela Românĭ le era şi lorŭ ruşine, după ce li-s'au fostŭ cedatŭ în paguba unei ţĕrĭ, a căreia oştire a luptatŭ alăturĭ cu trupele Ţarului şi a luptatŭ victoriosŭ, scăpându-le de unŭ ruşinosŭ desastru.

Era clarŭ, că pentru cei din Petersburgŭ, carĭ s'au vĕḑutŭ astfelŭ despoiaţĭ de tóte avantagele tratatului dela St. Stefano, cancelarulŭ germanŭ era capulŭ rĕutăţilorŭ şi contra „ingratitudinei" Germaniei, contra „feloniei" ce a comis'o acestŭ imperiu faţă cu vechiulŭ sĕu aliatŭ, fù îndreptată tótă amărăciunea Ruşilorŭ.

Urmarea a fostŭ că principele Gorciacov, care p'atuncĭ era încă cancelarŭ alŭ imperiului rusescŭ, a începutŭ sĕ cocheteze cu Francia şi în Septemvre 1879 a ḑisŭ către unŭ ḑiaristŭ francesŭ, sĕ le spună compatrioţilorŭ sĕi ca sĕ facă *sĕ fiă tarĭ*.

Principele Bismark vĕḑêndŭ câtŭ de amărîţĭ suntŭ Ruşii asupra atitudinei Germaniei la congresulŭ din Berlinŭ, a voitŭ sĕ se asigure pentru orĭce eventualitate de alianţa Austriei şi în scopulŭ acesta a întreprinsŭ o călĕtorie la Viena, unde a sositŭ în 21 Septemvre 1879. In cele patru ḑile, câtŭ a petrecutŭ în capitala Austriei cancelarulŭ germanŭ, s'a urḑitŭ tractatulŭ de alianţă germano-austriacŭ, subsemnatŭ în ḑiua de 7 Octomvre 1879.

Interesantŭ este că p'atuncĭ contele de Andrassy îşĭ deduse demisiunea ca ministru de esterne şi br. Haymerle era deja desemnatŭ de urmaşŭ alŭ lui. Cu tóte aceste Andrassy, la cererea espresă a Majestăţii Sale, a purtatŭ negociările pentru încheierea tratatului de alianţă şi numai după subsemnarea lui a părăsitŭ ministeriulŭ de esterne.

In ceea ce privesce scopulŭ publicării desŭ amintitului tratatŭ se susţine acum, că ea s'a făcutŭ cu scopŭ de a orienta opiniunea publică, deórece Ţarului Rusiei şi consiliarilorŭ sĕi le-au fostŭ de multŭ cunoscută tendinţa precum şi cuprinsulŭ acestui tratatŭ. Pe lângă acésta declară însĕşĭ guvernele din Berlinŭ, Viena, şi Pesta în foile lorŭ oficiale, că motivulŭ publicării este de a se face finitŭ îndoielilorŭ în privinţa „intenţiunilorŭ curatŭ defensive" ale puterilorŭ aliate.

Orĭ cum ar fi însĕ, despre aceea tóte ḑiarele din întru şi din afară suntŭ de acordŭ, că în împrejurările de faţă pasulŭ energicŭ şi neobicĭnuitŭ alŭ publicării tractatului de alianţă dintre Germania şi Austro-Ungaria a agravatŭ situaţiunea şi a măritŭ seriositatea ei.

Foile din Vienaórtă şi de astădată unŭ limbagiu mai liniştitorŭ şi pacĭnicŭ. „Fremdenblatt", organulŭ ministeriului de esterne, sperézá, că pasulŭ estraordinarŭ alŭ guvernelorŭ aliate va avé unŭ favorabilŭ efectŭ, convingêndŭ pe toţĭ despre direcţiunea pacĭnică şi conservativă a lorŭ. Asemenea se aştéptă oficiósa „Presse" la unŭ efectŭ mare, ce-lŭ va avé publicarea tractatului asupra opiniunei publice din Rusia. „Neue freie Presse" este mai puţinŭ optimistă şi de aceea nu crede, că incidentulŭ din vorbă va aduce vre-o schimbare în mersulŭ politicei.

Celelalte foi vienese se unescŭ tóte în părerea, că publicarea tratatului este unŭ felŭ de somaţiune la adresa Rusiei, ca sĕ înceteze cu înarmările, pentru că alianţa Germaniei şi Austro-Ungariei în casŭ de rĕsboiu este mai presusŭ de orĭ-ce îndoială.

Totŭ cam astfelŭ se esprimă şi foile din Peşta, numai în modulŭ lorŭ obicĭnuitŭ, sangvinicŭ. Refrenulŭ articulilorŭ lorŭ este, că décă Rusia nu va înceta a ameninţa pe vecinii sĕi cu mĕsurile ei militare, rĕsboiulŭ este neevitabilŭ. Totulŭ depinde dela hotărîrile Rusiei, ḑice „Pester Lloyd," dér ceea ce ne oferă o liniştire şi garanţiă pentru orĭ-ce eventualitate, este solidaritatea şi amiciţia nóstră cu Germania. Ear opoziţionalul „Peşti Naplo" ḑice: „Décă Rusulŭ nu se va da îndĕrĕptŭ, atuncĭ anunţarea alianţei va fi întroducerea rĕsboiului. Declararea de pace a foilorŭ oficiale póte fi iute urmată de-o declarare de rĕsboiu. După ultimatulŭ păcii póte uşorŭ urma mobilisarea."

Asupra burselorŭ a făcutŭ o impresiune deprimătóre publicarea tratatului de alianţă. Se aştéptă pretutindenĭ cu mare nerăbdare enunciaţiunea principelui Bismark, ce o va face aḑĭ séu mâne în parlamentulŭ germanŭ. Se ḑice că cancelarulŭ s'a pusŭ spre scopulŭ acesta în înţelegere cu toţĭ şefii partidelorŭ din parlamentŭ şi se crede, că declarările sale, deşi vorŭ fi energice, vorŭ pleda totuşĭ pentru susţinerea păcii.

Foile rusescĭ se pronunţă asupra noului incidentŭ cu precauţiune, dér accentuézá seriositatea situaţiunei, ér foile francese se bucură, că acum legăturile dintre Francia şi Rusia vorŭ deveni mai strînse. Primulŭ pasŭ de apropiare mai mare s'a făcutŭ prin aceea, că ambasadorulŭ rusescŭ din Parisŭ s'a împăcatŭ cu preşedintele camerei Floquet, urmândŭ învitării acestuia la prânḑŭ, a acelui Floquet, care odinióră a salutatŭ pe Ţarulŭ Alexandru II cu strigarea: „Trăiéscă Polonia, Sire!".

Intr'aceea iritaţiunea contra Germaniei cresce pe ḑi ce merge în Rusia şi foile rusescĭ strigă necontenitŭ, că numai înmulţirea armatei în Germania ameninţă pacea Europei, numai Germania póte ataca, ér Rusia trebue sĕ se pregătéscă pentru apĕrare.

In adevĕrŭ nicĭodată n'a fostŭ mai critică situaţiunea, căcĭ Ţarulŭ póte sĕ doréscă pacea şi totuşĭ sĕ fiă împinsŭ de împrejurărĭ în rĕsboiu.

Braşovŭ, 23 Ianuarie (4 Febr. 1888.

La finea anului trecutŭ am învitatŭ prin „Gazeta Transilvaniei" pe toţĭ **domniĭ carĭ au contribuitŭ la subsidiile pentru „Gazetă" în anii 1860—1863** la o întrunire în Alba-Iulia pe ḑiua de 30 Ianuarie (11 Februarie) 1888.

Esprimându-şĭ însĕ în ḑilele aceste mai mulţĭ domnĭ contribuenţĭ dorinţa de *a se amâna* întrunirea pe unŭ timpŭ mai favorabilŭ pentru călĕtoriă, mĕ grăbescŭ a satisface acestei dorinţe în speranţă, că prin acésta se va da posibilitatea sĕ ia parte câtŭ mai mulţĭ la întrunire.

Astfelŭ îmĭ iau voiă a ficsa ḑiua întrunirei pentru darea de sémă în afacerea subsidiilorŭ „Gazetei", pe **26 Martie (7 Aprilie) 1888.**

Loculŭ de întrunire rĕmâne *Alba-Iulia*. Localulŭ şi ora întrunirei le voiu face cunoscute cu 14 ḑile înainte.

Dr. Aurel Mureşianu
Editorŭ şi Redactorŭ.

Tractatulŭ de alianţă
dintre Austro-Ungaria şi Germania.

Foile oficiale „Wiener Abendpost" din Viena, „Budapesti Közlöny" din Pesta şi „Reichsanzeiger" din Berlinŭ au publicatŭ în ḑiua de 3 Februarie st. n. textulŭ tractatului de alianţă încheiatŭ între Austro-Ungaria şi Germania, cu următórea întroducere:

Guvernele Austro-Ungariei şi Germaniei au găsitŭ convenabilŭ sĕ publice tractatulŭ lorŭ de alianţă dela 7 Octomvre 1879 *pentru a pune capĕtŭ îndoelilorŭ în privinţa intenţiunilorŭ curatŭ defensive ale acestui tractatŭ* îndoelĭ, ce se nutrescŭ din diferite părţĭ şi se esploatéză pentru diferite scopurĭ. Ambele guverne aliate suntŭ în politica lorŭ conduse de nisuinţa de a menţiné pacea şi de a preveni pe câtŭ se póte orĭce turburare a ei; ele suntŭ convinse, că publicarea textului tractatului lorŭ de alianţă va esclude orĭ-ce îndoială în acéstă privinţă şi de aceea s'au hotărîtŭ a-lŭ publica.

Étă *textulŭ* tractatului:

Considerândŭ că Maiestăţile Lorŭ Împĕratulŭ Austriei, Rege alŭ Ungariei, şi Împĕratulŭ Germaniei, Rege alŭ Prusiei, trebue sĕ socotéscă ca o datoriă a Lorŭ indispensabilă de a veghia în tóte împrejurările pentru asiguranţa imperiilorŭ Lorŭ şi pentru liniştea poporelorŭ Lorŭ;

Considerândŭ că ambii monarchĭ *întocmai ca în raporturile de federaţiune de mai nainte* vorŭ fi în stare a'şĭ împlini acéstă datoriă mai uşorŭ şi mai cu efectŭ printr'o strînsă legătură a ambelorŭ imperii;

Considerândŭ în fine, că o intimă şi solidară procedere a Austro-Ungariei şi Germaniei *nu póte ameninţa pe nimenĭ*, dér că e de natură *a consolida pacea europénă creată prin stipulaţiunile dela Berlinŭ*, Maiestăţile Lorŭ Împĕratulŭ Austriei, Regele Ungariei,

şi

Împĕratulŭ Germaniei,

au hotărîtŭ sĕ încheiă o alianţă de pace şi de apĕrare reciprocă, promiţêndu'şĭ unulŭ altuia în modŭ solemnŭ, că *nu voescŭ nicĭodată sĕ atribue convenţiunei lorŭ curatŭ defensive o tendinţă agresivă nicĭ într'o direcţiune.*

Pentru scopulŭ acesta Preînălţimile Lorŭ au numitŭ ca împuternicіţĭ ai Lorŭ:

Maiestatea Sa Împĕratulŭ Austriei, Rege alŭ Ungariei:

Pe consiliarulŭ secretŭ actualŭ alŭ Préînălţimei Sale, ministrulŭ Casei imperiale şi de esterne, locotenentŭ-feldmareşalŭ Iuliu conte Andrassy de Ciuc-St.-Craiu şi Crasna-Horca etc. etc.

Maiestatea Sa Împĕratulŭ Germaniei:

Pe ambasadorulŭ estraordinarŭ şi împuternicitŭ alŭ Pré înălţimei Sale, locotenentulŭ generalŭ Prinţulŭ Enric VII Reuss etc. etc., carĭ s'au întrunitŭ în Viena în ḑiua de aḑĭ şi după ce au schimbatŭ împuternicirile lorŭ aflate bune şi îndestulitóre au ajunsŭ de acordŭ precum urméză:

Articululŭ I.

Décă în contra tuturorŭ aşteptărilorŭ şi în contra sincerei dorinţe a ambilorŭ Inalţĭ contractanţĭ ar fi atacatŭ unulŭ din cele douĕ imperii din partea *Rusiei*, atuncĭ Inalţii contractanţĭ suntŭ obligaţĭ *a se ajuta unulŭ pe altulŭ cu întréga putere armată a imperielorŭ Lorŭ* şi prin urmare a încheia pacea numai în comunŭ acordŭ.

Articululŭ II.

Décă una din cele douĕ părţĭ contractante ar fi atacată de o *altă* putere, celălaltŭ Inaltŭ contractantŭ se obligă nu numai *a nu ajuta* pe atacatorŭ în contra Inaltului sĕu aliatŭ, ci celŭ pu-

ţinŭ a observa o *atitudine binevoitóre neutrală* faţă cu celălaltŭ contractantŭ.

In casŭ când însĕ puterea agresivă ar fi sprijinită din partea *Rusiei*, fiă în forma unei *cooperaţiunĭ active*, fiă prin mĕsurĭ militare, care *ameninţă* pe celŭ atacatŭ, atuncĭ şi în casulŭ acesta intră imediatŭ în vigóre îndatorirea ajutorului reciprocŭ cu întréga putere armată, stipulată în articululŭ I alŭ acestui tractatŭ şi ambii Inalţĭ contractanţĭ vorŭ purta şi atuncĭ împreună rĕsboiu, până la încheiarea în comunŭ a păcii.

Articululŭ III.

Acestŭ tractatŭ, amĕsuratŭ caracterului sĕu pacînicŭ şi spre a eschide orĭ-ce rea interpretare a lui, trebue *sĕ fiă ţinutŭ secretŭ* de ambii Inalţĭ contractanţĭ şi sĕ fiă împărtăşitŭ unei a treia puterĭ numai în înţelegere între cele două părţĭ şi amĕsuratŭ unei speciale învoelĭ.

Ambii Inalţĭ contractanţĭ nutrescŭ speranţa, după simţĕmintele Impĕratului Alexandru, esprimate la întâlnirea din Alexandrowo, că înarmările Rusiei în realitate nu se vorŭ dovedi ca ameninţătóre pentru ei, şi din acestŭ motivŭ pentru acum n'au nicĭ o causă de o împărtăşire; dér décă acéstă speranţă s'ar dovedi, contra aşteptărei, ca amăgită, atuncĭ ambii Inalţii contractanţĭ ar considera ca o datoriă a lealităţii de a încunosciinţa pe Impĕratulŭ Alexandru cel puţinŭ confidenţialŭ despre aceea, că un atacŭ îndreptatŭ contra unuia din ei ar trebui sĕ-lŭ considere ei ca îndreptatŭ contra amĕndurora.

Spre adeverire au subscrisŭ acestŭ tractatŭ cu mâna lorŭ propriă împuternicitii imprimândŭ şi sigilulŭ cu emblemele lorŭ.

Incheiatŭ în *Viena*, la 7 Octomvre 1879.

(L. S.) Semn.: *Andrassy*.

(L. S.) Semn.: Enric VII. *Reuss*.

„Demonstraţiunea antimaghiară" din Blaşiu.

„Kolozsvar" primesce dela unŭ amicŭ alŭ sĕu din Blaşiu următórele amĕnunte în privinţa „ruşinosului scandalŭ", după cum se esprimă numita fóiă:

„Filiala din Blaşiu a Kulturegyletului a arangiatŭ la 28 Ianuarie n. o petrecere cu jocŭ în folosulŭ bibliotecei proprie. Valahii au demonstratŭ contra acestui balŭ în nóptea de 28 Ianuarie n., căcĭ profitândŭ de întunecimea de lună, întêmplată atuncĭ, atêrnară de o parte pe crucea de piétră aflătóre deasupra vielorŭ dela Blaşiu, ér de altă parte pe piétra comemorativă de pe aşa numitulŭ „Câmpulŭ libertăţii" câte unŭ stindardŭ compusŭ de fléndurĭ (sdranţe) cu colorile caracteristice: roşu, vênĕtŭ, galbenŭ. Stindardele au fostŭ imediatŭ luate josŭ, la ordinulŭ autorităţii respective, şi ni s'a permisŭ sĕ privimŭ la ele. Pe unulŭ din acestea erau scrise în limba valahă şi într'unŭ stilŭ nu prea cultivatŭ următórele cuvinte: *„Trăiéscă Grecii din Blaşiu! Noi suntemŭ domnĭ, nu Ungurii hoţii"*, ér pe celălaltŭ stindardŭ: *„Sĕ trăiéscă Românii!"* Că prin cine s'a comisŭ acestŭ faptŭ necualificabilŭ, după câtŭ amŭ auḑitŭ noi, până acum nicĭ presupune nu se póte, însĕ nu rătăcimŭ dórĕ, décă susţinemŭ, că acelŭ faptŭ s'a comisŭ de câţĭva individĭ din Blaşiu de o esistenţă fără ocupaţiune. Sĕ sperămŭ, că autorităţile vorŭ face totulŭ, pentru ca descoperindu-se adevĕraţii făptuitorĭ, aceştia sĕ fiă pedepsiţĭ esemplarŭ, după cum merită."

Curiosŭ efectŭ alŭ întunecimii de lună: însoţită de întunecime de creerĭ, şi urmată de unŭ tablou „patrioticŭ": „scandalŭ ruşinosŭ valaho-ultraistŭ!"

Colicĭ patriotice.

„Neue südungarische Zeitung," care apare în Timişóra, scrie în Nr. 26:

Ungaria e unŭ statŭ de sine-stătătorŭ, decĭ limba unguréscă trebue sĕ fiă limba statului şi tóte institutele de cultură şi de educaţiune din Ungaria potŭ esista numai în cadrulŭ gândirei ungurescĭ, între marginile lumei de cugete şi limbă ungurescĭ. Şi décă în Timişóra întrégă n'ar esista nimenea, nicĭ unŭ singurŭ omŭ, care sĕ scie limba unguréscă, cu tóte astea ar trebui, după părerea nóstră, ca tóte institutele oficiale, ce sunt în serviciulŭ educaţiunei şi culturei, sĕ se servéscă de limba unguréscă. Acésta urméză simplu şi logicŭ din noţiunile statului ungarŭ şi nisuinţele culturale ale cetăţenilorŭ de altă limbă maternă, carĭ trăescŭ pe pămêntŭ ungarŭ, prin aceea nu se jignescŭ nicĭ câtuşĭ de puţinŭ.

Deaci resultă, ḑice „Sieb. deutsch. Tgbltt.", că „Neue südungarische Zeitung" în totŭ casulŭ nu se consideră pe sine ca unŭ „institutŭ aflătorŭ în serviciulŭ educaţiunei şi culturei," căcĭ altmintrelea ar apăré în limba maghiară.

Ér noi ne rugămŭ pentru mântuirea fóiei ungurescĭ: vindecă-o, Dómne, de colicile patriotice, fiind-că nu scie ce ḑice!

SCIRILE ḐILEI.

Ministrulŭ ungurescŭ de comunicaţiune a încunosciinţatŭ direcţiunea căilorŭ ferate ungare ale statului, că organele acestora *în casŭ de mobilisare* la călĕtorii în serviţiu, chiar décă acestea duréză peste maximulŭ timpului fixatŭ de 20 de ḑile, îşĭ vorŭ căpĕta diurna întrégă de călĕtoriă.

* * *

Dr. Urban Jarnik, cunoscutulŭ profesorŭ şi filoromânŭ, este numitŭ profesorŭ ordinarŭ pentru filologia română la Universitatea din Praga.

* * *

In *Oraviţa*, spune „Luminătorulŭ", zelósa membră a reuniunei femeilorŭ române din Aradŭ, d-na *Livia Vuia*, a luatŭ iniţiativa pentru *înfiinţarea unei reuniunĭ a femeilorŭ române din Oraviţa şi împrejurime*, cu scopulŭ de a înfiinţa o şcólă română de fetiţe. S'a ţinutŭ o adunare spre acestŭ scopŭ şi o comisiune de 7 s'a constituitŭ pentru elaborarea proiectului de statute; şi cumcă sĕmênţa aruncată a căḑutŭ în pămêntŭ roditorŭ ne dovedesce balulŭ ce se va arangia în 14 Februarie n. în folosulŭ acelei reuniunĭ înfiinţânde.

* * *

După cum comunică „Erdelyi Hirado", în comitatulŭ *Albei-inferióre* s'au incassatŭ din *dare* 717.232 fl. 64 cr., rĕmânêndŭ o *restanţă de 555.236 fl. 57 cr.*

* * *

In *Făgăraşŭ* este vacantŭ *postulŭ de grădinarŭ* orăşenescŭ, împreunatŭ cu o léfă anuală de 300 fl., locuinţă şi dreptŭ de folosinţă a 400 stânjinĭ cuadraţĭ de pămêntŭ.

* * *

Reuniunea culturală sêrbéscă *„Matica Srbska"*, în contra căreia guvernulŭ ungurescŭ a pornitŭ tóte furiile kulturegyletescĭ, alesese de preşedinte alŭ ei pe Dr. Lazar Stanojevicĭ, medicŭ alŭ arestului din Neoplanta. Ministrulŭ dopurilorŭ de sticlă Trefort, împreună cu ceilalţĭ colegĭ, năcăjiţĭ focŭ că numitulŭ medicŭ nu s'a făcutŭ unéltă unguréscă în contra culturei naţiunei sale, nu numai că nu a aprobatŭ alegerea lui ca preşedinte alŭ „Maticei", ci ministrulŭ de interne l'a destituitŭ şi din postulŭ de medicŭ alŭ închisorii.

Poporulŭ sêrbescŭ e cu dreptŭ cuvêntŭ fórte amăritŭ şi are convingerea, că Dr. Stanojevicĭ e o jertfă a naţionalităţii sale.

* * *

In *Nou*, comit. Sibiiului, Mercurea trecută séra unŭ *lupŭ* intră în comună şi se opri în piéţă înaintea şcólei ascultândŭ la cântările corului care ţinea probă. Unŭ cântăreţŭ, care întârḑiase, venindŭ la corŭ dete peste lupŭ şi chemândŭ şi pe colegii sĕi din şcólă ilŭ alungară.

* * *

La têrgulŭ de sĕptĕmână de Vinerea trecută în *Sibiiu* au fostŭ duşĭ de nisce ţĕranĭ din Comăna de josŭ doi marĭ *porcĭ sĕlbaticĭ* împuşcaţĭ.

* * *

In comuna D e a l ŭ, comitatulŭ Sibiiului, s'a iscatŭ o *bătae între câţĭva ţiganĭ*, carĭ petreceau la cârcĭumă. Credinciósele neveste ale bătăuşilorŭ încă se amestecară în bătaie, apĕrândŭ fiă-care pe bărbatulŭ sĕu, pe câtŭ le ajutorau sdravenele lorŭ unghii dela cele ḑece degete ale mânilorŭ. Una din aceste bătăuşe, ţigana Ihu Lina, nesciindŭ cum sĕ'şĭ rĕsbune mai aspru asupra inimicului Iónŭ Orbeanŭ, începŭ a-lŭ scuipa pe acesta în faţă. Ţiganulŭ Orbeanu scóse atuncĭ repede unŭ cuţitŭ şi străpunse cu elŭ de repeţite orĭ pe nefericita ţigană, care după ţipete îngrozitóre căḑŭ mórtă la momentŭ. Cu acésta s'a pusŭ capĕtŭ bătăiei. Toţĭ ţiganii s'au înspăimêntatŭ grozavŭ. Ucigaşulŭ începŭ sĕ plângă, dér era târḑiu. Elŭ este arestatŭ.

* * *

In *Aradŭ* a fostŭ Dumineca, în sĕptĕmâna trecută, unŭ duelŭ între unŭ locotenentŭ alŭ şcólei de brigadă şi între unŭ tĕnĕrŭ civilŭ. Oficerulŭ a fostŭ greu rănitŭ.

* * *

La Universitatea din Zürich suntŭ înscrise în timpulŭ de faţă 70 de fete, dintre care 40 suntŭ la medicină. Ele au înfiinţatŭ deja şi o reuniune propriă a lorŭ.

Cum se strînge birulŭ pe la ţéră.

„Revista politică" din Suceva a primitŭ următórea scrisóre:

Era în ḑiua ajunului Bobotezei din anulŭ acesta. Femeile îşĭ împodobiseră casele cu ce aveau, şi-şĭ puseseră şi pe masă totŭ ce gătise. Bărbaţii şi ei stau gata cu luminarea în mână, asceptândŭ sosirea sf. crucĭ. Se şi porniseră în sat feţele bisericescĭ cu sânta cruce şi cu apă sfinţită, preotulŭ cu epatrachirulŭ după capŭ şi dascălulŭ, ca lectorŭ, în sticharŭ.

Ei şi umblaseră acum ca la două ore, fiindŭ primiţĭ în totŭ loculŭ cu tótă luarea aminte şi cu bucuriă. Déră dela unŭ locŭ étă că dau ei deodată de ómenĭ tulburaţĭ, oţeriţĭ, chiar nebucuroşĭ de venirea lorŭ.

Ce era causa? Primariulŭ comunalŭ dela Mologia trimisese la Ceahorŭ chiar în acea ḑi sântă pe sequestrulŭ Ivaniţchi cu doi deputaţĭ, ca sĕ ia zălocŭ dela ómenĭ, carĭ au pămênturĭ pe hotarulŭ Mologiă, pentru birŭ. Ivaniţchi decĭ cu ómenii sĕĭ întra pe în case, apuca, ce năpădea, de pe grinḑĭ din straicŭ şi podóbele creştinilorŭ şi le ducea cu dênsulŭ.

Se mai póte batjocură mai mare pentru creştinii noştri? I se mai potŭ da palme mai vîrtóse simţului religiosŭ?

Şi asta nu-i prima întêmplare. Secvestratorii au năvălitŭ asupra creştinilorŭ în Ceahorŭ chiarŭ şi în ḑiua Adormirii Maicei Domnului, de i-au năcăjitŭ.

Noi amŭ voi numai sĕ scimŭ, orĭ de li-i aşa poruncă lorŭ dela căpitanatŭ, orĭ dela perceptoratŭ şi orĭ de se face acestŭ lucru cu scirea Escelenţei Sale D-lui baronŭ Pino?

Aşa era numai pe timpulŭ cămătăriilorŭ celorŭ straşnice. Atuncĭ venea dragonulŭ cu jidovulŭ chiar şi în ḑile de sĕrbătorĭ, de curăţia frumosŭ casa datorniculuĭ de tóte obiectele.

Noi n'amŭ dori decĭ nicĭ într'o inimă creştină resimţulŭ, ce l'au avutŭ creştinii Ceahorenĭ în ajunulŭ Bobotezei din anulŭ acesta.

Plata birului într'unŭ anŭ, cum e acesta, cu graniţa închisă de către Ro-

---

„FOILETONULŬ GAZ. TRANS."

(5)

DUMNEḐEU E TATĂLŬ TUTURORŬ.

Novelă.

Sĕrmanei femei 'i se părea, că întârḑiă doctorulŭ. Mai era şi neliniştită, că Hortensia nu era acasă sĕ vadă şi ea pe sermanulŭ ei tată. Dómne, ce n'ar fi datŭ numai sĕ fiă şi Hortensia lângă patulŭ lui!

Era către séră.

Mama şedea cu fetiţele — venise şi Hortensia acasă — lângă patulŭ bolnavului, care până acuma era liniştitŭ. Deodată însĕ începŭ a se întórce în patŭ, făcŭ semnŭ iubitei sale soţii şi scumpelorŭ sale fetiţe sĕ se apropiă de elŭ, le îmbrăţişă, le sărută, se mai uită odată lungŭ la ele, scóse unŭ suspinŭ adêncŭ, şi.... îşĭ dete sufletulŭ.

Desperată, femea scóse unŭ ţipetŭ, care o înecă şi căḑŭ leşinată pe patŭ. Când se deşteptă, în ţipetulŭ sĕrmanelorŭ fetiţe, corpulŭ scumpului ei soţŭ era rece ca mormêntulŭ.

— Dumneḑeule, óre pentru ce am meritatŭ acéstă grea lovitură?! Ce am greşitŭ aşa greu înaintea Ta? — ḑise sfăşiată de durere femeia, ridicândŭ spre cerŭ ochii ei înecaţĭ de lacremĭ.

Dér înzadarŭ aşŭ încerca eu a descrie durerea unei esemplare soţii şi mame de familiă, care îşĭ pierde soţulŭ sĕu iubitŭ, tată a două drăgălaşe fetiţe, pe care le iubea ca pe viéţa sa.

Lovitura 'i fù prea grea; inima ei simţitóre nu putŭ suporta durerea. Fiindŭ şi suferindă încă de mai nainte, în ḑiua următóre îşĭ dete şi ea curatulŭ sĕu sufletŭ în mâna Creatorului.

Casa, în care până aci domnea o fericire rară, acum era cuprinsă de o tristeţă adêncă. Satulŭ întregŭ plângea nenorocirea acestei familii bune şi cu sufletŭ nobilŭ.

Pe fetiţe le duse baronulŭ la elŭ a casă. Olivia, fiica lui, le arăta păpuşele sale cele mai frumóse, numai sĕ nu plângă.

— Eu nu plângŭ, — ḑicea mica Emilia — numai sĕ mĕ lase sĕ mĕ ducŭ la mama.

— Mamă-ta dórme, drăguţă, nu e iertatŭ sĕ o treḑescŭ din somnŭ.

— Nu se póte deştepta, — continuă Hortensia, — am plânsŭ eu destulŭ; altă-dată când plângeam îndată se scula, acum însĕ nicĭ nu se mişcă. Sciu eu bine, că e mórtă. Aşa-ĭ Emiliă, că şi tu scii.

— Sciu, — ḑise micuţa începêndŭ sĕ plângă.

In acestŭ momentŭ sosesce lelea Maria, preotésa din comuna vecină, sora scumpei lorŭ mame.

Mica Emilia se apropiă de ea, par'că presimţia, că de aci înainte ea îĭ va ţiné locŭ de mamă.

— Aşa-i lele Marie, că tata pentru aceea a muritŭ, find-că l'au lovitŭ plutele? — o întrebă repede Emilia.

— Pentru aceea, draga mea, — rĕspunse lelea Maria.

— Dér mama pentru-ce a muritŭ, căcĭ pe ea n'au lovit'o plutele?

— Nu, ângeraşule, dér mamă-ta s'a dusŭ cu tatălŭ tĕu, ca sĕ nu fiă singurŭ în cerŭ.

— Dér pe noi ne vĕdŭ ei de acolo?

— Vĕ vĕdŭ, drăguţă, mereu vĕ vĕdŭ, şi décă veţĭ fi bune, se vorŭ bucura de acolo.

— Eu totŭ bună o sĕ fiu, lele Marie, — ḑise Emilia.

— Şi eu, — repeţi Hortensia.

Dumneḑeu îngriji de bietele orfane. Pe Emilia o duse preotésa cu sine, ér pe Hortensia o luă naşulŭ sĕu, baronulŭ.

Fetele se făcură marĭ.

Pe Hortensia o mărită baronulŭ după unŭ tinĕrŭ cu véḑă.

Emilia încă se mărită după unŭ clericŭ, care a remasŭ în loculŭ unchiului sĕu ca preotŭ.

Lelea Mariă rĕmase cu ei şi era stimată şi iubită din partea ambilorŭ tinerĭ.

Dumneḑeu e tatălŭ tuturorŭ orfanilorŭ.

trad. de
Mărióra Turtureanŭ.

mânia, decĭ fără feliu de câştigŭ, şi cu mare efteşugŭ în pâne şi în vite, încâtŭ omulŭ se pune şi gândesce, pe ce sĕ facă paraua, apoi cu o érnă atâtŭ de grea, de mai n'ai capŭ sĕ eşĭ din casă — e pentru ţĕranŭ şi aşa o greutate nespusŭ de mare. Mai trebuia decĭ sĕ vie şi secvestrulŭ 'chiar în ḑiua ajunului Bobotezei, ca sĕ le amăréscă creştinilorŭ ḑilele!

Parcă e averea la noi!

Încăerare între cazacĭ şi între vênătorĭ austriacĭ (?)

Décă ar fi sĕ dămŭ credĕmêntŭ unui sgomotŭ ce circuléză în Przemysl în Galiţia, atuncĭ ar fi şi fostŭ deja o adevĕrată încăerare între cazacĭ şi între vênătorii austriacĭ. Şi anume étă ce i se vestesce din Przemysl fóiei „Hlas Naroda“ din Praga în acéstă privinţă:

Acum vr'o trei sĕptĕmânĭ, unŭ despărţĕmêntŭ de cazacĭ dislocaţĭ la Podwoloczyska trecŭ în timpulŭ unui viscolŭ peste graniţa austriacă şi luă cu forţa mijlóce de traiu dela poporaţiunea unui satŭ austriacŭ. Acéstă espediţiune s'a repeţitŭ mai târḑiu încă de douĕ orĭ, cu care ocasiune cazacii au ameninţatŭ că vorŭ pune focŭ, décă li se va refusa a li se da mijlócele de traiu. In urma arătării locuitorilorŭ satului, guvernatorulŭ din Lembergŭ a cerutŭ ajutorŭ dela comanda militară şi s'a şi transferatŭ acolo unŭ despărţĕmântŭ de vênătorĭ. Venindŭ acum cazacii érăşĭ peste graniţă, ca sĕ jefuiéscă mijlóce de traiu, vênătorii voiră sĕ-i împiedece. Se începŭ o luptă în care 14 cazacĭ fură parte ucişĭ (?), parte rănițĭ (?). Au suferitŭ pierderĭ şi vênătorii (?).

Literatură.

A eşitŭ de sub tiparŭ: **„Scóla modernă şi Principiulŭ naţionalŭ“**, introducţiune la organisarea învĕţămêntului naţionalŭ, de *Ioanŭ Nicolescu*, licenţiatŭ în litere şi filosofiă. Bucurescĭ, 1887. Opulŭ are formatŭ 8⁰ în mărime de 113 pag. şi este de unŭ cuprinsŭ interesantŭ din punctulŭ de vedere alŭ instrucţiunei scolare. Autorulŭ arată starea învĕţămêntului din România în raportŭ cu alte naţionalităţĭ, mijlócele de înaintare etc., vorbesce despre şcóla froebeliană şi arată marea ei importanţă pentru educaţiune, etc. Mai pe susŭ de tóte însĕ autorulŭ pledéză pentru *a se da instrucţiunei moderne o basă naţională*. E interesantŭ opulŭ d-lui Nicolescu şi merită deosebită atenţiune.

„Preotulŭ Românŭ“, ḑiarŭ bisericescŭ, scolasticŭ şi literarŭ. Anulŭ XIV. Proprietarŭ, Redactorŭ şi Editorŭ: *Nicolau Fekete Negruţŭ*. Apare în Gherla odată pe lună în mărime de câte $2^1/_2$—$3^1/_2$ cóle şi costă pe anŭ 4 fl. Nr. 2 dela 1 Februarie cuprinde: Dumnedeéscă liturgiă a S-lui Ioanŭ Chrisostomŭ, (studiu ritualŭ.) — Preîntipuirea numĕrului de 12 alŭ St. Apostolĭ. (Fine), de I. Boroşŭ. — Isusŭ la fântâna lui Iacobŭ (ilustraţiune). — Predică pe Dumineca Fiiului rătăcitŭ şi Predică pe Dumineca I a Postului mare, de protopopulŭ Basiliu Raţŭ. — Agrăire la cununiă, de Vas. Budescu. — Cuvêntare funebrală, de I. I. Ardeleanu. Catechesă despre ispitirea lui Isusŭ. — Din istoria despărţirei bisericei orientale de cea apusană. Recensiune de V. Gr. Borgovanŭ asupra opului „Metodica scólei poporale“ de dr. Petru Piposŭ. — Varietăţĭ.

„România jună“.

A apărutŭ raportulŭ anualŭ alŭ societăţii academice socialŭ-literare „România jună“ din Viena, pentru alŭ XII-lea anŭ administrativŭ. Étă cum introduce comitetulŭ raportulŭ:

Societatea academică socialŭ-literară „România jună“, împlinindŭ alŭ XVII-lea anŭ alŭ esistenţei sale, vine a da onoratului publicŭ românŭ raportŭ asupra activităţii din anulŭ espiratŭ.

Credemŭ a fi corĕspunsŭ pe deplinŭ chiemării nóstre ca societate socialŭ-literară, luândŭ în considerare numĕrulŭ micŭ alŭ membrilorŭ, ce în presentŭ facŭ parte din societatea nóstră. Devisa societăţii este: „uniţi-vĕ în cugetŭ, uniţi-vĕ'n simţirĭ“ şi décă amŭ avutŭ cândva vr'o causă a aduce aminte tinerilorŭ românĭ aceste cuvinte nemuritóre ale nemuritorului poet, atuncĭ o facemŭ acum, când puţinĭ din studenţii românĭ din Viena suntŭ membri ai societăţii nóstre.

Puţinĭ câţĭ amŭ fostŭ, amŭ credutŭ de lipsă a sacrifica totŭ, spre a corespunde măreţului scopŭ, ce-lŭ are societatea nóstră şi spre a redica prestigiulŭ ei. Étă aicĭ în liniamente generale activitatea societăţii „România jună“ în anulŭ espiratŭ:

In adunarea generală din 15 Decemvre 1886 s'au denumitŭ de membri onorarĭ: Domnulŭ prinţŭ G. Bibescu şi Domnulŭ V. Babeşŭ, ér de membru emeritatŭ Domnulŭ Stefanŭ Velovanŭ.

In şedinţa a doua societatea s'a decisŭ pentru schimbarea regulamentului societăţii, alegêndŭ o comisiune de trei, care în curêndŭ îşĭ va termina lucrarea sa.

Atâtŭ în ajunulŭ anului nou câtŭ şi ḑiua memorabilă de Sâmbăta Pascilorŭ, în care ḑi s'a pusŭ înainte de 17 anĭ temelia „Românieĭ june“, s'a serbatŭ prin şedinţe festive, la carĭ amŭ fostŭ onoraţĭ prin presenţa unui publicŭ de totŭ destinsŭ.

In 10 Aprilie 1887 Eminenţa Sa Domnulŭ Episcopŭ alŭ Caransebeşului Ioanŭ Popasu şĭ-a serbatŭ jubileulŭ de 50 de anĭ ai preoţiei sale. Societatea nóstră a felicitatŭ pe ilustrulŭ Domnŭ trimiţêndu-i o envelopă cu următórea adresă:

„Societatea academică România jună“ Ilustrului sĕu membru onorarŭ, Eminenţei Sale Domnului Ioanŭ Popasu, primulŭ episcopŭ românŭ gr. or. alŭ Caransebeşului, în semnŭ de veneraţiune.

Eminenţă! Astăḑĭ, când o jumĕtate de veacŭ îşĭ împlinesce alŭ sĕu cursŭ, decând Eminenţa Vóstră aţĭ păşitŭ în luptă pentru binele şi progresulŭ némului nostru, societatea academică „România jună“ cuprinsă de admirare pentru măreţele Vóstre fapte, îşĭ împlinesce o sfântă datoriă aducêndu-Vĕ omagiile sale cele mai profunde.

Trimisŭ de Provedinţă, ca sĕ conducĭ destinele nóstre, cu înţelepciune şi cu zelŭ ne-ai condusŭ! Ér noi tinerii românĭ î-Ţĭ urămŭ sĕ aducĭ la îndeplinire opera începută.

Pentru lumină ai luptatŭ, lumină ai revĕrsatŭ şi pentru lumină geniulŭ nostru sĕ Te sustie încă mulţĭ anĭ!

Ai Eminenţei Vóstre prea supuşĭ, pentru comitetŭ:

Viena, 22 Aprilie 1887.

Aurelianŭ Grigorovicĭ, președinte. **Vasile Bologa**, secretarŭ.

La céstă adresă Eminenţa Sa a binevoitŭ a rĕspunde:

Onorabilei societăţĭ academice „România jună“ în Viena.

Cu ocasiunea aniversării preoţiei mele de 50 de anĭ m'a surprinsŭ şi onorabila societate prin felicitarea ei sinceră şi prin predarea prea frumosului Albumŭ.

Vinŭ decĭ a-mĭ esprima cea mai cordială mulţămită pentru acéstă binevoitóre atenţiune rugându-Vĕ a-mĭ conserva aceste afecţiunĭ de iubire.

Pentru măreţele şi nobilele scopurĭ ale societăţii îmĭ permitŭ a alătura aicĭ 100 fl. v. a. din puţinulŭ meu.

Alŭ onorabilei societăţĭ de totŭ binevoitorŭ: **Ioanŭ Popasu**, Episcopŭ.

Prin mórtea neuitatului domnŭ Timoteiu Cipariu societatea a suferitŭ o pierdere mare, şi comitetulŭ şĭ-a esprimatŭ telegraficŭ condolenţa sa.

Amintimŭ altŭ factŭ, care societăţii nóstre numai onóre póte face.

Opera începută de d-nulŭ Dr. C. Popasu se va prourma şi 'n anulŭ acesta.

In anulŭ 1883 societatea „România jună“ a edatŭ unŭ almanachŭ literarŭ. Basaţĭ pe buna primire, de care s'a bucuratŭ primulŭ almanach şi pe viulŭ interesŭ, ce publiculŭ românŭ l'a arătatŭ în totdéuna faţă de societatea „România jună“, amŭ decisŭ editarea unui nou almanachŭ, care e deja sub presă.

Avemŭ şi de astădată concursulŭ Augustei scriitóre Carmen Sylva, care ca şi 'n rêndulŭ trecutŭ a binevoitŭ prea graţiosŭ a ne da înaltulŭ sĕu sprijinŭ.

Priméscă Augusta scriitóre pe calea acésta omagiile cele mai profunde de recunoscinţă şi mulţumită.

Asemenea cei mai însemnaţĭ bărbaţĭ ai literaturei române, membrii onorarĭ ai societăţii, au avutŭ bunăvoinţa a ne da sprijinulŭ D-lorŭ la realisarea acestei opere atâtŭ de însemnate.

Mulţămimŭ şi Domnilorŭ autorĭ pentru binevoitorulŭ concursŭ şi îi asigurămŭ de recunoscinţa nóstră, ér cătră onoratulŭ publicŭ românŭ apelămŭ ca sĕ întîmpine almanachulŭ celŭ nou cu aceea-şĭ căldură şi bunăvoinţa, de care a avutŭ parte celŭ vechiu.

Cu bucuriă înregistrămŭ numele acelorŭ p. t. Domnĭ, carĭ prin donaţiunĭ de banĭ au ajutoratŭ în anulŭ acesta prosperarea societăţii nóstre. Au binevoitŭ a contribui:

Exelenţia Sa d-nulŭ metropolitŭ alŭ Transilvaniei şi Ungariei Mironŭ Romanulŭ 10 fl., Eminenţia Sa d-nulŭ episcop alŭ Caransebeşului Ioanŭ Popasu 100 fl. D-nii: P. S. Aurelianŭ 20 fl., D. Protopopescu 20 fl., G. C. Cantacuzino 20 fl., Gr. Ghica 20 fl., Ţeranŭ şi Haldanŭ 15 fl. 40 cr., C. M. Stroicĭ 10 fl.

Societatea a ţinutŭ 11 şedinţe la carĭ s'au cetitŭ 7 operate şi criticele acestora.

Societatea esprimă tuturorŭ domnilorŭ, carĭ s'au interesatŭ de sórtea societăţii nóstre, mulţămirile sale şi indeosebĭ D-lui Tudorŭ cav. de Flondorŭ, care a binevoitŭ a dona pentru societatea nóstră unŭ prea frumosŭ vals intitulatŭ „Visurĭ.“

Biblioteca s'a înmulţitŭ în anulŭ acesta cu 20 opere în 14 volume şi 42 broşure numai din donaţiunile benevole ale D-lorŭ autorĭ şi ale altorŭ particularĭ.

Cabinetulŭ de lectură dispune de 43 ḑiare, tóte trimise gratisŭ de onoratele redacţiunĭ.

Societatea esprimă mulţămitele sale atâtŭ Domnilorŭ, carĭ au dăruitŭ cărţĭ pentru bibliotecă, câtŭ şi onoratelorŭ redacţiunĭ, carĭ prin trimiterea gratuită a ḑiarelorŭ au contribuitŭ la înaintarea scopului societăţii.

Acesta este mersulŭ societăţii în anulŭ acesta.

Rugămŭ publiculŭ românŭ, ce se interesézà de societăţile tinerilorŭ, sĕ ne păstreze şi pe viitorŭ aceeaşŭ atenţiune şi bunăvoinţă, care pentru societate va fi stimulŭ pentru înaintare.

Acésta a fostŭ partea generală a raportului. Din partea specială resultă, că societatea are 21 de membri fundatorĭ, 68 onorarĭ, 39 emeritaţĭ, 1 sprijinitorŭ, 32 ordinarĭ, 2 extraordinarĭ. In cele 9 şedinţe ordinare ale Societăţii s'au cetitŭ cu totulŭ 14 operate şi critice, şi fără de acésta s'au declamatŭ mai multe poesii. Biblioteca consistă din 887 opurĭ în 641 vol. şi 784 broşurĭ.

Fondulŭ disponibilŭ alŭ Societăţii consta la 30 Septemvre 1887 din 1088 fl. 42 cr., mai multŭ cu 312 fl. 42 cr., ca în anulŭ trecutŭ acelaşŭ timpŭ; Fondulŭ neatacabilŭ consta din 9309 fl. 29 cr., mai multŭ cu 15 fl. ca în anulŭ trecutŭ; Fondulŭ de reservă cu 30 Septemvre 1887 consta din 500 fl. v. a. Averea totală a Societăţii face 12,351 fl. 15 cr. v a.

Apelŭ*)

Este deja trecutŭ mai bine de unŭ pătrarŭ de seculŭ, de când profesorii dela Institutele de învĕţămêntŭ din locŭ, vĕḑêndŭ multele lipse materiale, cu carĭ au sĕ se lupte tinerii dela aceste institute, nefiindŭ unii în stare sĕ'şĭ procure în casŭ de bólă medicina de lipsă, au luatŭ iniţiativa şi au înfiinţatŭ unŭ fondŭ cu nobila destinaţiune de a procura junimei sĕrace medicina prescrisă de mediculŭ şcólelorŭ din locŭ.

Er' pentru-ca sĕ'şĭ pótă realisa nobilulŭ scopŭ au arangiatŭ în fiă-care anŭ, în ḑiua de *Trei sfinţĭ*, câte unŭ balŭ filantropicŭ în favorulŭ fondului numitŭ. Cu multă bucuriă trebue sĕ constatămŭ, cumcă fondulŭ acesta, astăḑĭ, deşi se plătesce din elŭ medicina şi îngrijirea necesară bolnavilorŭ pentru toţĭ tinerii gimnasialĭ, elevii preparandialĭ, şi cei normalĭ din locŭ; totuşĭ, mulţămită marinimoşilorŭ contribuenţĭ din tóte unghiurile ţĕrii, astăḑĭ dispune de unŭ capitalŭ considerabilŭ, ce se află elocatŭ spre fructificare la Institutulŭ de creditŭ şi economii „Albina“ din Sibiiu.

După ce însĕ suntemŭ încă departe de ţinta, scopulŭ finalŭ alŭ fondului din cestiune, care este întemeierea unui spitalŭ pentru tinerii dela aceste institute, a cărui lipsă este de multŭ simţită la noi: corpulŭ profesoralŭ în şedinţa sa ordinară din 4 Ianuarie a. c. a luatŭ hotărîrea de a arangia şi în anulŭ acesta unŭ balŭ filantropicŭ, totŭ în favorulŭ acestui fondŭ. Totŭ-de-odată pe lângă invitaţiunĭ au trimisŭ în diferite părţĭ ale ţĕrii liste, ca sĕ se facă colecte.

Atragemŭ dreptŭ aceea şi pre calea acésta atenţiunea publicului românŭ asupra acestui fondŭ, şi-lŭ rugămŭ, ca după putinţă sĕ contribue la ajungerea ţintei, scopului ce urmăresce fondulŭ pentru ajutorarea în casŭ de bólă a studenţilorŭ sĕracĭ dela institutele de învĕţămêntŭ din locŭ.

Contribuirile marinimóse sĕ se adreseze la Domnulŭ Nicolau Popescu, profesorŭ gimnasialŭ.

Blaşŭ, 4 Februarie 1888.

Pentru comitetulŭ arangiatorŭ:

Aronŭ Deacŭ, preşedinte. **I. F. Negruţiu**, secretarŭ.

*) Tóte ḑiarele periodice suntŭ rugate cu totŭ respectulŭ a reproduce acestŭ apelŭ.

SCIRĬ TELEGRAFICE.

(Serv. part. alŭ „Gaz. Trans.“)

Petersburgŭ, 6 Februarie. — Foile rusescĭ recunoscŭ seriositatea publicaţiunei tratatului de alianţă germano-austriacŭ, dér tonulŭ în care trateză afacerea se póte numi relativŭ liniştitŭ.

Parisŭ, 6 Februarie. — Foile francese esprimă speranţa, că publicarea tratatului de alianţă germano-austriacŭ va avé o fericită influenţă asupra relaţiunilorŭ dintre Francia şi Rusia, făcêndŭ ca aceste sĕ devină mai strînse şi mai intime.

Constantinopolŭ, 6 Februarie. — Din interogatoriile făcute cu Muntenegrenii arestaţĭ reiese, că suntŭ în formaţiune douĕ nouĕ bande sub conducerea a trei oficerĭ rusescĭ. Aceste bande suntŭ destinate de a întra la primăvéră în acţiune în Rumelia orientală. Bandele s'au formatŭ cu scirea prinţului Nichiţa alŭ Muntenegrului. Guvernulŭ turcescŭ n'a pututŭ sĕ pună mâna pe oficerii ruşĭ, pentru că se ţinŭ ascunşĭ în Adrianopolŭ.

DIVERSE.

O serbare la Fiinţa supremă. Intr'o ḑi, la palatulŭ sĕu de azurŭ, sub bolta înstelată, Fiinţa supremă dase o mare serbare tuturorŭ virtuţilorŭ; însĕ numai virtuţile de secsulŭ femeiescŭ erau învitate, cele de secsŭ bărbătescŭ, fórte puţine la numĕrŭ, nu erau admise. Se înţelege că tóte veniseră la adunare, cele marĭ ca şi cele micĭ. Virtuţile cele micĭ erau mai drăgălaşe, mai plăcute şi mai amabile decâtŭ cele marĭ c'unŭ, aerŭ mai severŭ; dér tóte erau fórte mulţămite, fórte bine dispuse şi petreceau între dênsele c'o mare afabilitate şi în chipulŭ celŭ mai plăcutŭ, precum se cuvine unorŭ persóne erudite şi atâtŭ de strânsŭ legate între ele. Dér în acéstă adunare alésă preşedinta, séu „Lady Patroness“ a cerului băgă de sémă, că douĕ domnişóre păréu a nu se cunósce de locŭ, atâtŭ de streine se uitau una la alta. Preşedinta se apropiă dér de una din ele, o luă de mână şi o duse în faţa celeilalte: „Binefacerea“, ḑise presentând'o. Apoi,| presentândŭ pe cealaltă, adăogà: „Recunoscinţa“. Ambele virtuţĭ fură cam zăpăcite şi fórte surprinse, căcĭ dela creaţiunea lumei — este cam multŭ timpŭ d'atuncĭ — ele nu se întêlniseră niciodată pănă acum. Sĕ sperămŭ, că după ce au făcutŭ acum cunoscinţă, 'se vorŭ întêlni mai desŭ în viitorŭ. (Ivan Turgenjeff.)

Cursulŭ pieţei Braşovŭ

din 6 Februarie st. n. 1888.

Bancnote românescĭ .	Cump.	8.45	Vênd.	8.47
Argintŭ românescŭ .	„	8.42	„	8.43
Napoleon-d'orĭ . . .	„	10.02	„	10.02
Lire turcescĭ	„	11.32	„	11.37
Imperialĭ	„	10.32	„	10.37
Galbinĭ	„	5.88	„	5.92
Scris. fonc. „Albina“ 6⁰/₀	„	101.—	„	102.—
„ „ „ 5⁰/₀	„	98.—	„	99.—
Ruble Rusescĭ . . .	„	109.—	„	110.—
Discontulŭ	$6^1/_2$—8⁰/₀ pe anŭ			

Cursulŭ la bursa de Viena

din 4 Februarie st. n. 1888.

Renta de aurŭ 5⁰/₀	96.10
Renta de hârtiă 5⁰/₀	82.45
Imprumutulŭ căilorŭ ferate ungare . .	148.70
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (1-ma emisiune) . . .	94.20
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (2-a emisiune) . . .	
Amortisarea datoriei căilorŭ ferate de ostŭ ungare (3-a emisiune) . . .	108.—
Bonurĭ rurale ungare	103.75
Bonurĭ cu clasa de sortare	103.75
Bonurĭ rurale Banatŭ-Timişŭ	103.—
Bonurĭ cu cl. de sortare	103.—
Bouurĭ rurale Transilvane	104.50
Bonurĭ croato-slavone	103.—
Despăgubirea pentru dijma de vinŭ ungurescŭ	99.50
Imprumutulŭ cu premiulŭ ungurescŭ .	118.—
Losurile pentru regularea Tisei şi Segedinului	122.25
Renta de hărtiă austriacă.	77.95
Renta de argintŭ austriacŭ	79.—
Renta de aurŭ austriacŭ	107.75
Losurĭ din 1860 , ...	133.90
Acţiunile băncei austro-ungare. . . .	868.—
Acţiunile băncei de creditŭ ungur. . .	267.50
Acţiunile băncei de creditŭ austr. . .	266.—
Argintŭ —.— Galbinĭ împărătescĭ . .	5.98
Napoleon-d'orĭ	$10.04^1/_2$
Mărcĭ 100 împ. germane	62.75
Londra 10 Livres sterlinge	126.95

Editorŭ şi Redactorŭ responsabilŭ:
Dr. Aurel Mureşianu.

No. 1147 ex 1887. 12,3—1

EDICTŬ.

Ioanŭ Curca, gr. cat. din Homorodŭ, a intentatŭ procesŭ matrimon. contra muierei sale Maria născ. Comanŭ, carea cu necredință l'a părăsitŭ de mulțĭ anĭ, și a căreia ubicațiune este necunoscută.

Decĭ Maria I. Curca născ. Comanŭ gr. cat. din Homorodŭ prin acestŭ Edictŭ se citéză și provócă, ca în terminŭ de unŭ anŭ, dela prima publicare, sĕ se presenteze la presidiulŭ forului matrimonialŭ gr. cat. de I instanță a Vicariatului Făgărașului, spre a fi confrontată cu bărbatulŭ sĕu și a rĕspunde la acțiune, că la din contră, procesului i se va da cursŭ liberŭ și dênsa va fi înlocuită prin unŭ curatorŭ ad actum.

Făgărașŭ, 28 Dec. 1887.

Alesandru Micu,
Vicarŭ foran. și președintele forului matrim. gr. cat. de I instanță.

Tipografia A. MUREȘIANU, Brașovŭ.